

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Furman

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj, Anna Tomczuk, Juditha Majcher, Marlena Sobotka

Prokurator: Beata Kozłowska – Piętka, Radosław Kalarus, Marcin Kaleta, Katarzyna Podlódowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 grudnia 2014 r., 13 lutego 2015 r., 2 kwietnia 2015 r. i 22 maja 2015 r.

sprawy **M. T. (1) syna J. i W. z domu G., ur. (...) w W.,**

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 maja 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu razem z T. G. (1) i R. W. przy ul. (...), grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu przedmiotu przypominającego pistolet, w celu obezwładnienia woli T. G. (2) i doprowadzenia go do stanu bezbronności, dokonał kradzieży następujących przedmiotów: kina domowego nieustalonej marki, discmana m-ki T. discmana m-ki S., walkmana m-ki S., walkmana m-ki P., dyktafonu m-ki P., torby do kamery m-ki P., telefonu komórkowego m-ki S. w wyniku czego T. G. (2) poniósł szkodę o łącznej wartości 2.900 zł, przy czym czynu tego dokonał w okresie pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności do wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia o sygn. II K 5002/00,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

T. G. (1) syna K. i M. z domu S., ur. (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 maja 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu razem z M. T. (1) i R. W. przy ul. (...), grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu przedmiotu przypominającego pistolet, w celu obezwładnienia woli T. G. (2) i doprowadzenia go do stanu bezbronności, dokonał kradzieży następujących przedmiotów: kina domowego nieustalonej marki, discmana m-ki T., discmana m-ki S., walkmana m-ki S., walkmana m-ki P., dyktafonu m-ki P., torby do kamery m-ki P., telefonu komórkowego m-ki S. w wyniku czego T. G. (2) poniósł szkodę o łącznej wartości 2.900 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

R. W. syna Z. i M. z d. K., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 maja 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu razem z M. T. (1) i T. G. (1) przy ul. (...), grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu przedmiotu przypominającego pistolet, w celu obezwładnienia woli T. G. (2) i doprowadzenia go do stanu bezbronności, dokonał kradzieży następujących przedmiotów: kina domowego nieustalonej marki, discmana m-ki T., discmana m-ki S., walkmana m-ki S., walkmana m-ki P., dyktafonu m-ki P., torby do kamery m-ki P., telefonu komórkowego m-ki S. w wyniku czego T. G. (2) poniósł szkodę o łącznej wartości 2.900 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **D. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. T. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

III. oskarżonego **T. G. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

V. oskarżonego **R. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje każdego z oskarżonych do wpłaty na rzecz pokrzywdzonego T. G. (2) kwot po 966 (dziewięćset sześćdziesiąt sześć) zł. tytułem naprawienia szkody;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci młotka wskazanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 30) poprzez zniszczenie;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. U. kwotę 672 (sześciuset siedemdziesięciu dwóch) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. T.;

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. (2) kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. W.;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

IV K 817/12

UZASADNIENIE

Oskarżeni D. T., T. G. (1) oraz R. W. w dniu 25 maja 2004 r. przyjechali do sklepu ze sprzętem RTV położonego przy ul. (...) samochodem D. (...), który D. T. pożyczył od J. R.. Przed sklepem oskarżeni założyli na twarz pończochy. D. T. i R. W. weszli do sklepu jako pierwsi, a za nimi wszedł T. G. (1). D. T., wchodząc, trzymał w ręku atrapę pistoletu. Wtedy z zaplecza wyszedł właściciel sklepu – (...). D. T., gdy go zobaczył wycelował w niego atrapę pistoletu i kazał mu się nie ruszać. Powyższe wzbudziło w pokrzywdzonym obawę o życie i zdrowie i posłuchał polecenia oskarżonego. W tym czasie R. W. i T. G. (1) zabierali znajdujący się w sklepie sprzęt elektroniczny i chowali go do torby. T. G. (1) w pewnym momencie rozbił przyniesionym młotkiem gablotę i również zabrał znajdujące się tam przedmioty. W trakcie zabierania rzeczy oskarżeni zauważyli przed drzwiami mężczyznę – właściciela sąsiedniego sklepu, który wycofał się do swojego sklepu i zawiadomił policję. Spłoszyło to oskarżonych, którzy zabrali torbę ze skradzionymi rzeczami i uciekli ulicą (...). Pokrzywdzony początkowo ruszył w pościg za sprawcami, jednakże po chwili zaniechał pogoni w obawie przed reakcją oskarżonych.

W związku ze zdarzeniem z dnia 25 maja 2004 r. oskarżeni dokonali zaboru następujących przedmiotów: kina domowego nieustalonej marki, discmana marki T., discmana marki S., walkmana marki S., walkmana marki P., dyktafonu marki P., torby do kamery marki P., telefonu komórkowego marki S. o łącznej wartości 2.900 złotych.

Oskarżony D. T. był wielokrotnie karany za przestępstwa, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. D. T. m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia 15 grudnia 2000 r. (II K 5002/00) został skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została odbyta od 24 lipca 1999 r. do 17 maja 2002 r.

Oskarżony R. W. również był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Oskarżony T. G. (1) był uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonego D. T. (k. 39 – 42, k. 63 – 65, k. 162 – 163, k. 357 – 359, k. 392, k. 393), częściowo wyjaśnień oskarżonego T. G. (1) (k. 83 – 91, k. 144 – 146, k. 359 – k. 361);

- zeznań świadków: T. G. (2) (k. 1 – 3), J. R. (k. 78 – 80, k. 507 – 508), T. D. (k. 92-97);

- dokumentów: notatki z użycia psa służbowego (k. 5), protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 8 – 12), materiału dowodowego (k. 24), śladów daktyloskopijnych (k. 33), materiału poglądowego (k. 35), materiału poglądowego (k. 43 – 46), karty karnej D. T. (k. 71 – 72), protokołu oględzin akt (k. 75 – 77), wyroku w sprawie o sygn. akt VIII K 214/05 (k. 110 – 131), karty karnej T. G. (1) (k. 133), karty karnej R. W. (k. 135 – 136), wyroku o sygn. akt II K 5002/00 (k. 137 – 138), wyroków w sprawach o sygn. akt II K 881/03 i IX Ka 189/07 (k. 148, k. 149), karty karnej D. T. (k. 155), sprawozdania z badań biologicznych (k. 183 – 186).

Oskarżony D. T. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w trakcie rozprawy głównej konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i składał obszernie, spójne wyjaśnienia.

Oskarżony D. T. wyjaśnił, iż napadu na sklep RTV przy ulicy (...) dokonał wspólnie z R. W. i T. G. (1). Oskarżony wyjaśnił, iż po wejściu do sklepu on wymierzył atrapę pistoletu w kierunku pokrzywdzonego, zaś współoskarżeni w tym czasie zabierali sprzęt elektroniczny do torby. Dalej D. T. wskazał, że spłoszył ich mężczyzna, którego zauważyli na zewnątrz sklepu, wobec czego oskarżeni uciekli. Oskarżony oświadczył też, że skradzione przedmioty zostały sprzedane wśród znajomych.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. T. w całości. Złożone przez niego wyjaśnienia były bowiem konsekwentne i spójne, a nadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Przede wszystkim korelują z zeznaniami pokrzywdzonego i znajdują częściowe odzwierciedlenie w wyjaśnieniach T. G. (1). Oskarżony nadto nie krył swojego udziału w dokonaniu rozboju, nie próbował przedstawić siebie w lepszym świetle, przyznał, że to on skierował atrapę pistoletu w kierunku pokrzywdzonego. W ocenie Sądu nie miał również powodu, aby bezpodstawnie obciążać któregokolwiek z oskarżonych.

Wyjaśnienia oskarżonego częściowo pokrywają się z wyjaśnieniami złożonymi przez współoskarżonego T. G. (1). T. G. (1) nie zaprzeczył swojemu udziałowi w tym czynie, choć początkowo twierdził, że jego przebiegu nie pamięta. Ostatecznie zanegował udział R. W. i wskazał, że dokonał rozboju w sklepie RTV wspólnie z D. T.. Podał, że D. T. krzyknął, że to napad, a on sam w tym czasie pakował rzeczy do torby. Oświadczył także, że była z nimi jeszcze jedna osoba, ale została w samochodzie. Opis zdarzenia przedstawiony przez T. G. (1), pozostaje w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego i wyjaśnieniami D. T., którzy zgodnie wskazali, że rozboju dokonało trzech sprawców.

Oskarżony R. W. w toku całego postępowania konsekwentnie zaprzeczał swojemu udziałowi w dokonaniu rozboju w sklepie ze sprzętem RTV. Oskarżony oświadczył, że znał D. T. i T. G. (1), przyznał, że dopuścił się razem z D. T. innych czynów, za które został skazany i odbywa karę (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie. sygn. akt VIII K 214/05 – k.98 – 109, 110 – 131). Jednakże po dokonaniu tamtych przestępstw, jeszcze przed zatrzymaniem przez policję pokłócił

się D. T. i odmówił udziału czynie objętym niniejszym wyrokiem (390 – 391). Oskarżony nazwał wyjaśnienia D. T. kłamliwym pomówieniem, stanowiącym zemstę za odmowę udziału w popełnieniu tego czynu.

Tymczasem, czyny objęte wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 listopada 2005r. (sygn. akt VIIIK 214/05- k. 110-131) zostały popełnione w dniach 29 i 31 maja 2004r. Natomiast czyn objęty niniejszym postępowaniem został popełniony w dniu 25 maja 2004r. Dlatego, R. W. nie mógł po popełnieniu czynów objętych wskazanym powyżej Wyrokiem Sądu Okręgowego odmówić udziału w popełnieniu czynu objętego niniejszym postępowaniem. Zatem wyjaśnienia R. W. w tym zakresie z oczywistych względów nie są wiarygodne.

W świetle powyższych ustaleń także pozostałe argumenty podniesione przez R. W. nie przekonują Sądu do odmowy wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. T..

Zdaniem oskarżonego D. T. kłamliwie wskazał, że w czasie czynu miał przy sobie nóż, że atrapę pistoletu nabyli razem na (...) i że razem dokonywali sprzedaży przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Zdaniem R. W., D. T. podał nieprawdę mówiąc, że nie wie gdzie znajduje się atrapa pistoletu.

W rzeczywistości D. T. podał, że R. W. nosił przy sobie nóż, ale nie jest w stanie z całą pewnością powiedzieć czy akurat w czasie tego czynu był w jego posiadaniu. Okoliczność ta nie została wskazana w opisie czynu i w związku z tym nie miała wpływu na kwalifikację prawną. Ponadto D. T. nigdy nie stwierdził, że nie wie gdzie znajdował się atrapa broni. Wręcz przeciwnie podał, że została ona w mieszkaniu jego konkubiny i w końcu, już będąc w Zakładzie Karnym poprosił, aby ją wyrzuciła (k. 65). Fakt, że R. W. zaprzecza, aby razem z D. T. zakupił atrapę pistoletu i aby brał udział w sprzedaży rzeczy pochodzących z przestępstwa nie jest wystarczający, aby nie dać wiary wyjaśnieniom D. T., co do udziału R. W. w przypisanym mu czynie.

R. W. stwierdził także, że wbrew temu, co mówił D. T., nigdy nie był obecny przy tym jak D. T. pożyczał samochód od J. R.. Okoliczność ta została potwierdzona przez J. R.. Oceny wyjaśnień oskarżonych nie można dokonywać w oderwaniu od sprawy VIIIK 214/05. W czasie czynów objętych Wyrokiem Sądu Okręgowego oskarżeni również poruszali się samochodem pożyczanym od J. R.. Pomimo braku ustaleń czy R. W. był obecny przy tym jak D. T. pożyczał samochód od J. R., oskarżony nie zakwestionował swojego udziału w czynach objętych tym Wyrokiem. Z tych powodów także i ten argument R. W. nie jest wystarczający do podważenia wyjaśnień D. T. w zakresie, w jakim wskazał oskarżonego, jako współsprawcę.

D. T. w toku przesłuchania podał, że nie jest w stanie podać danych nabywców przedmiotów pochodzących z przestępstwa, pamięta tylko ich imiona i nie jest w stanie ich wskazać (k.357, 64- 65). R. W. podniósł, że w toku postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie o sygn. IIK 479/12 wskazał komu sprzedał rzeczy pochodzące z przestępstwa. Stanowi to rozbieżność, która z uwagi na upływ czasu od zdarzenia (10 lat), nie podważa wiarygodności wyjaśnień D. T..

W tej sytuacji Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. W., w których zaprzecza swojemu udziałowi w przestępstwie. Na jego udział w rozboju wskazują wiarygodne wyjaśnienia D. T.. W sprawie nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które pozwoliłyby na przyjęcie odmiennych ustaleń.

Pokrzywdzony T. G. (2) w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym wiarygodnie i dokładnie opisał okoliczności rozboju dokonanego w sklepie, którego był właścicielem. Wskazał on, że było trzech sprawców, z których jeden zwrócił się do niego aby się nie ruszał i stał spokojnie i mierzył w jego kierunku z przedmiotu przypominającego pistolet, a pozostali w tym czasie chowali do torby sprzęt elektroniczny. T. G. (2) opisał również przedmioty, które zginęły ze sklepu. Przebieg zdarzenia wskazany przez D. T. koreluje z relacją pokrzywdzonego.

Brak jest również podstaw, aby odmawiać wiarygodności zeznaniom J. R., które znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. To, że świadek potwierdził, że R. W. nie był obecny przy tym jak D. T. pożyczał od niego samochód, stanowi okoliczność drugorzędą i nie podważa wyjaśnień D. T. w zakresie udziału R. W. w dokonaniu przestępstwa.

Zaznania T. D., jednego z pokrzywdzonych w sprawie o sygn. akt VIIIK 214/05 przyczyniły się do ustalenia cech przedmiotu użytego w czasie rozboju i pozwoliły na ustalenie, że stanowił on atrapę pistoletu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym oczywiste jest, że oskarżeni D. T., T. G. (1) i R. W. w dniu 25 maja 2004 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu przy ul. (...), grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu przedmiotu przypominającego pistolet, w celu obezwładnienia woli T. G. (2) i doprowadzenia go do stanu bezbronności, dokonali kradzieży następujących przedmiotów: kina domowego nieustalonej marki, discmana marki T., discmana marki S., walkmana marki S., walkmana marki P., dyktafonu marki P., torby do kamery marki P., telefonu komórkowego marki S. w wyniku czego T. G. (2) poniósł szkodę o łącznej wartości 2.900 zł, przy czym oskarżony D. T. czynu tego dokonał w okresie pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności do wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia o sygn. II K 5002/00.

Zachowanie oskarżonych T. G. (1) i R. W. wypełniło znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k. Natomiast zachowanie D. T. wypełniło znamiona czynu określonego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jest niewątpliwe, że oskarżeni dokonując rozboju działali wspólnie i w porozumieniu. Oskarżeni działali według ustalonego podziału ról. Niewątpliwie oskarżeni swoją świadomością obejmowali okoliczność, że ma zostać dokonany rozbój i sposób jego dokonania. Dlatego też każdemu z oskarżonych należało przypisać wypełnienie wszystkich znamion czynu z art. 280 § 1 k.k.

Nie budzi wątpliwości, wymierzenie przez oskarżonego z przedmiotu przypominającego pistolet i skierowanie do pokrzywdzonego słów aby się nie ruszał i stał spokojnie stanowi groźbę natychmiastowego użycia przemocy. Niewątpliwie jest również, że oskarżeni dokonują zaboru sprzętu elektronicznego działali z zamiarem jego przywłaszczenia.

Wskazać przy tym należy, że zgodnie z poczynionymi ustaleniami faktycznymi D. T. posługiwał się jedynie atrapą pistoletu, nie zaś bronią palną. Wskazują na to wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego D. T..

D. T. m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia 15 grudnia 2000 r. (II K 5002/00) został skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została odbyta od 24 lipca 1999 r. do 17 maja 2002 r. Przepięstwo, za które D. T. został skazany wyrokiem z dnia 29 maja 2015 r. jest przestępstwem podobnym do przestępstwa, za które orzeczono karę wyrokiem z dnia 15 grudnia 2000 r. Przepięstwo rozboju zostało popełnione w ciągu okresu krótszego niż 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zasadne zatem było przyjęcie, że oskarżony D. T. popełniając przestępstwo rozboju w dniu 25 maja 2004 r. działał w warunkach recydywy.

W świetle całości materiału dowodowego Sąd uznał D. T. za winnego zarzucanego mu czynu i. uznając, że w stosunku do oskarżonego, który współdziałając z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, zachodzi podstawa do nadzwyczajnego złagodzenia kary i warunkowego zawieszenia jej wykonania zgodnie art. 60 § 3 k.k. Kierując się zatem dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., skazał go na karę jednego roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego. Zauważyć należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień zawinienia uzasadniałby wymierzenie oskarżonemu wyższej kary pozbawienia wolności i to bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, jednakże postawa sprawcy, który współdziałał z organami ścigania pozwoliła na zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd uznał również oskarżonego T. G. (1) za winnego zarzucanego mu czynu i kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., skazał go na karę dwóch lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego.

Sąd uznał również oskarżonego R. W. za winnego zarzucanego mu czynu i kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., skazał go na karę trzech lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego.

Stopień zawinienia był znaczny. Oskarżeni bowiem są osobami dorosłymi i w pełni poczytalnymi. Wobec tego powinni oni zdawać sobie sprawę z konsekwencji swojego zachowania i jego naganności. W sprawie nie zaszła żadna okoliczność, która powodowałaby, że od oskarżonych nie można było wymagać zachowania zgodnego z przepisami prawa.

Spółeczna szkodliwość czynu oskarżonych była znaczna. Czyn oskarżonych godził w istotne dobra prawne – mienie, zdrowie i życie. Szkoda wyrządzona przez oskarżonych była średniej wielkości. Na zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości czynu miało wpływ wzbudzenie w pokrzywdzonym obawy o życie i zdrowie, przez mierzenie w niego z atrapy pistoletu, a także sposób działania sprawców, którzy zaplanowali dokonanie rozboju, przygotowali się do jego dokonania pożyczając samochód i zabierając atrapę broni.

Okolicznością obciążającą D. T. była również jego wielokrotna karalność za przestępstwa przeciwko mieniu i popełnienie czynu w warunkach powrotu do przestępstwa.

Odnośnie D. T. istotną okolicznością łagodzącą było przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu i ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa. Organy ścigania nie miały wcześniej wiedzy dotyczącej sprawców czynu zabronionego, zatem współpraca oskarżonego istotnie przyczyniła się do zakończenia postępowania. Wskazać również należy, że wyżej opisane zachowanie oskarżonego wskazuje również na wolę oskarżonego zerwania ze środowiskiem przestępczym i zaniechania dalszego popełniania. W związku z tym uprawnione jest twierdzenie, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni cele kary, a w szczególności zapobieże powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Sąd uznał, że mając na względzie wielokrotną karalność oskarżonego jedynie pięcioletni okres próby pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy wobec oskarżonego.

Odnośnie oskarżonego T. G. (1) należy wskazać, że był on karany za przestępstwa przeciwko mieniu, aczkolwiek podkreślić przy tym należy, że oskarżony ten nie był karany przed popełnieniem czynu zabronionego z dnia 25 maja 2004 r., w czasie czynu był osobą bardzo młodą, nie ukończył jeszcze 18 roku życia. Na korzyść oskarżonego należy uwzględnić okoliczność przyznania się oskarżonego do popełnienia czynu zabronionego. Sąd, pomimo karalności sprawcy uznał, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat próby spełni cele kary. W zachowaniu T. G. (1), który po odbyciu kary pozbawienia wolności w 2008r., Sąd dopatrzył się przesłanek do zawieszenia wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego R. W. wpływa jego wielokrotna karalność za przestępstwa przeciwko mieniu. Takie zachowanie oskarżonego wskazuje na jego demoralizację i uczynienie sobie z dokonywania przestępstw sposobu na życie. Brak jest okoliczności łagodzących mających zastosowanie w stosunku do współoskarżonych. Dlatego Sąd uznał, że jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności w orzecznym wymiarze spełni cele kary.

Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwotach po 1/3 powstałej szkody.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci młotka, który służył oskarżonym do rozbicia gabloty, więc służył do popełnienia przestępstwa, za które oskarżeni zostali skazani.

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni D. T. i R. W. korzystali w postępowaniu z pomocy prawnej udzielonej z urzędu, należało przyznać wynagrodzenie obrońcom – adw. D. U. i adw. M. T. (2). Sąd obliczył kwotę wynagrodzenia zgodnie z normami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, powiększając je o podatek od towarów i usług.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, uznając, że nie są oni w stanie ponieść wydatków bez znaczącego uszczerbku dla swojego utrzymania.